

ENGESZTELŐ ÉS FELOLDOZÓ NÖVÉNYEK

A harag és az ellenségeskedés emberi természetünkből fakad. Az elengedésük érdekében tett erőfeszítések személyiségünk nagy próbatételét jelentik. Ehhez a kihíváshoz a növényektől is remélhetünk némi segítséget.

Magyal

Erdei mályva

Vasfű

Olajfa

Az erdei mályvát (*Malva sylvestris*) mint gyógynövényt már ősidők óta a súlyosabb, elhanyagolt fekélyek kifakasztására is használták. Ezért a korai népeknél a mályvalevél átnyújtása a bocsánatkérés szimbóluma volt. Egyúttal a megbocsátást is jelképezte. A mályvák ezenfelül a jótékony cselekedet és az áldás üzenetét is közvetítették. A görög mitológia szerint, miután

Apollón megölte Püthónt, a kígyótestű sárkányt, babérfa (*Laurus nobilis*) levelével törölgette le magáról a sárkány vérért. Ez egyben a bűntől való megtisztulást és a feloldozást is szimbolizálta. A babér katartikus erejének jelképe sokáig fennmaradt. Az ókori hősök a győztes csatákat követően, a diadalmenetek alkalmával babérkoszorút kaptak, és ezzel jelképesen feloldozták őket a véron-

tás bűnétől. A rómaiak az olajfát (*Olea europea*) Minervának szentelték, és a tartós béke szimbólumát látták benne. A barbár törzsek olajfaág küldésével jelezték a győztesnek, hogy elismerik a vereséget és békét

zsák, görögök, kelták és körében is. „Összehúzó” gyógynövényként volt használatos, de nemcsak a sebeket és a vérzéseket gyógyította be, hanem közelebb hozta az emberek és az istenek szövetségét,

az egymással harcban álló népeket és a szerelmespárokat is. Ha a szerelmesek sokat veszekedtek, akkor a növényt kedvesük italába csempeszték.

Az izsóp (*Hyssopus officinalis*) ősi népek egyik kultikus növénye volt, a papok felszentelő virágcsokorként használták, áldozati állatok vérének hintésére és a szenteltvíz hintésére egyaránt. Az izsóp mindig szorosan kötődött a vezeklés, a feloldozás és a lelki megtisztulás szimbólumához. A zsolttárok könyvében a következő olvasható: „Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.” Az izsóp isten és ember eggyé válásának szimbóluma és Krisztus vérének is, amely az embereket a bűneiktől megtisztítja. Az izsóp

kérnek. A Szentírásban a vízözön történetében találkozunk először az olajfával. A Noéhoz visszatérő galamb csőrében tartott olajág nemcsak az esőzések végét és az élet újraindulását jelentette, hanem a Teremtő újabb békekötését az emberrel. Így vált a galamb és az olajág világ-szerte a béke jelképévé.

A vassű (*Verbena officinalis*) a béke nemzetközileg elismert szimbóluma. A rómaiak békekövete az ellenségnek vassűcsokrot vagy vassűkoszorút adott át, ezzel jelezte a megadás és megbékélés szándékát. Ezt a követet *Verbenarius*nak hívták. Hasonlóan békéltető és egyben vallásos jelentősége volt az egyiptomiak, per-

szó az óhéber 'ezob' szóból származik, amely föníciai nyelven „szent, feloldozó” növényt jelent.

Mint pogány szimbólumot, a kereszténység kezdetben tiltotta a magyal (*Ilex aquifolium*) kultikus használatát, ám később kedvelt vallási jelképpé vált. A hamu, amellyel hamvazószerdán a papok a hívők homlokára keresztet rajzolnak, elégetett magyalból is származik. Így a növény a tisztítófüzön átmenve a frivol szerelem, a szemérmertlenség és más bűnök feletti isteni megbocsátás szimbóluma. A hamu egyszerre jelképezi az elmúlást és a megtisztulást.

PINKE GYULA

